

Vivir en Amor

www.vivirenamor.be

AP 63, 13001 Huehuetenango, Guatemala

474-8188021-94

NIEUWSBRIEF 5, jaargang 2010

INLEIDEND WOORDJE

Maandag negen augustus 2010, Pojom ontwaakt. Op het eerste zicht is niet speciaals aan de hand. De vrouwen schuiven aan in de ochtendzon bij de maïsmolen. Tortilla's maken is de prioritaire dagtaak. Zonder eten geen hard labeur!

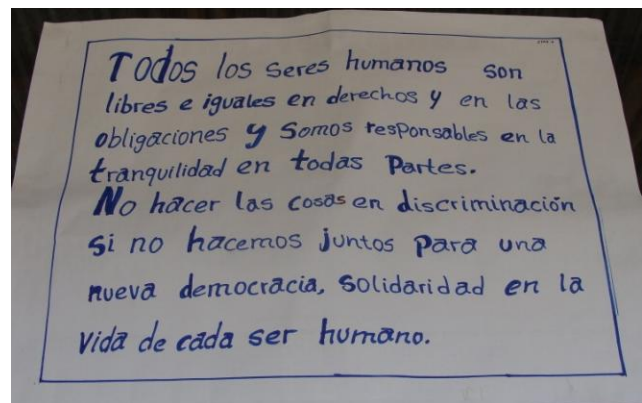
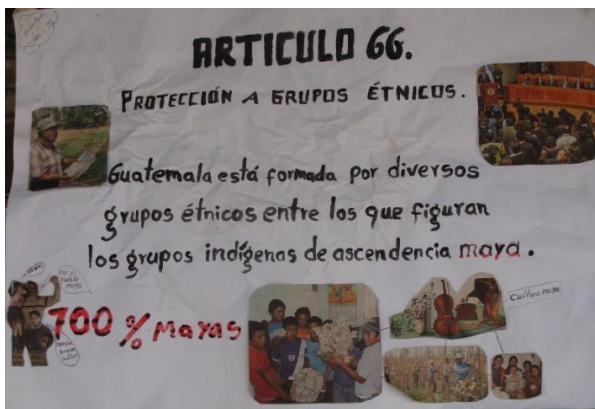
Voor de clinica zien we de eerste mannen Pojom verlaten en zich naar de campo (het veld) begeven. De machete in de hand, hun bestia (muilezel) voor zich uit drijvend. De kinderen beginnen vroeg te joelen en gaan nog even spelen. Straks begint de primaria (lagere school), met soms 70 leerlingen in één klasje wordt het weer een drukte van jewelste... De dag ontrolt zich verder.

De primaria gaat van start, de eerste patiënten sijnepelen de Casa Materna in Pojom binnen. Niets speciaals, een normale dag ...

Om 10 u staat maestro Mateo aan de deur, hij is op zoek naar de *encargado* van de clinica. Hij komt meedelen dat de lessen wegvallen, in plaats daarvan komen er sportactiviteiten. Sportactiviteiten staan hier gelijk met festiviteiten. De básico (middelbare school) wil deze dag niet zomaar laten passeren. De muziek loeit door de boxen, want gans het dorp mag en moet het weten. Het startschot van het volleybal toernooi klinkt luid en menens. De meisjes wisselen hun corte (omslagdoeken) voor sportshorts, de jongens trekken hun voetbalschoenen en sportruitjes aan.

Dit is de dag, dit is hun dag! Er prijken enkele slogans tegen de muur, "100% Maya" is er eentje van. Ook artikel 66 "Protección a grupos étnicos" (bescherming van etnische groepen) vinden we terug tussen de geschilderde Ceiba, de levensboom in de kosmologische visie van de Maya's en een afbeelding van Tikal, één van de grootste van de vele meer dan duizend jaar oude steden van hun voorouders. Er wordt gespeeld en gesport tot de nacht valt. In tussentijd keren heel wat mannen en vrouwen terug van de *campo*. De kinderen die zich rond het sportterrein verzamelden lonken naar hun bed. De nacht valt snel, bliksem in de verte, ogen dicht.

De dag voorbij, een nieuwe komt, tortilla's maken en hun milpa (maïs) onderhouden. Een gewone, speciale dag sluit af. Maandag 9 augustus is voorbij, "día internacional de los pueblos indígenas" (internationale dag van inheemse volkeren).

De slogans en afbeeldingen die op de schoolmuur prijken voor de internationale dag van inheemse volkeren...

CLINICA YALANHUITZ – Nick en Lauranne vertellen

De groene bergen en de blauwe lucht!

Het is nu een goede maand geleden dat we in Yalanhuitz zijn toegekomen. Na een korte maar bondige kennismaking met de dichtstbijzijnde stad Huehuetenango, zijn we vertrokken. Een kleine zes uur rijden langs groene bergen, blauwe meren en joelende Maya-kinderen bracht ons uiteindelijk tot de kern: de Clinica!

Zaterdag en zondag hadden we onze handen uit

de mouwen gestoken om de kliniek een goede schoonmaakbeurt te geven. Maandag zijn we met

de consultaties begonnen. De gehele week deden Nick en ik afwisselend met Eva de consultaties. Zwangere vrouwen, kinderen met wormen of parasieten, vrouwen met hoofdpijn en maaglast, kinderen met bronchitis, mannen met epilepsie. Ze hadden de eerste week "mooi" gevuld. Het werd een ontdekkingstocht door de apotheek en de opslagruimte. De eerste week was een enorme leerschool, evenals de weken die zouden volgen. Maria, een zalige goedgezette maya-vrouw uit het dorp, helpt ons tijdens de consultaties en vertaalt vanuit het Chuj en Q'anjobal, de gebruikte mayatalen. Zij is dankzij de Clinica, de vroedvrouw aan huis voor vele zwangere in Yalanhuitz. Ze behoudt de tradities maar staat in geval van nood eveneens in contact met de clinica. Door deze goede samenwerking heb ik al twee mooie bevallingen mogen meemaken.

Het eerste spoedgeval werd ook al snel een feit. Zo kregen we Manolo op consultatie. Hoge koorts, ernstige ondervoeding en moeite met ademen waren de klachten van deze 5-jarige knaap. We verzochten zijn ouders een auto te zoeken die hen naar

De clinica in Yalanhuitz!

het nationale ziekenhuis in Huehuetenango zou brengen. De clinica zou de reis en het verblijf betalen. In het ziekenhuis werd na een week onderzoeken vastgesteld dat hij leed aan buiktyfus en een bijkomend lerverabces had. Een ernstige situatie die gedurende 20 dagen behandeld werd. Bij zijn ontslag uit het ziekenhuis passeerde Manolo en zijn ouders onze clinica. Het gaf ons waardering hem gezond te zien.

Een nieuwe Yalanhuitzer werd geboren ... Een trotse mama met een trotse Lauranne!

Ondertussen waren Jan en Elise, twee medische studenten, toegekomen in Yalanhuitz. Veel tijd om kennis te maken met dit leuke koppel hadden we niet. Het volgend spoedgeval volgde vlak na hun aankomst. Het was op een zondag, rustdag van de Clinica, dat Eva en ik gingen joggen. Goed bezweet kwamen we in de tegenrichting een truck tegen die ons dringend verzocht te stoppen. De

zestienjarige moeder zat vooraan met haar drie maanden oud zoontje William.

William was ernstig ondervoed, had hoge

koorts en bleef aanhoudelijk kreunen. Zijn situatie was kritisch. Eva en ik besloten dan ook samen met William, zijn moeder en zijn grootvader richting het ziekenhuis in Huehuetenango te vertrekken. Mede door het vocht en de koortswerende middelen die we William onderweg toedienden, had hij zich gedeeltelijk hersteld. 's Avonds laat kwamen we aan in het ziekenhuis en na een klinisch onderzoek en een RX van de longen, bleek hij aan een zware longontsteking te lijden. Tot onze grote opluchting en enkele dagen van intensieve antibioticatherapie, werd William gezond ontslagen uit het ziekenhuis.

In deze prachtige natuur is er natuurlijk ook tijd voor ontspanning. Mooie bergwandelingen, lokale markten en een verborgen laguna vullen onze dagen van rust. De verjaardag van Casa Materna in Pojom werd in aanwezigheid van de gehele crew van onze clinica een heus volksfeest. Ondermeer voetbal kwam aan bod. Het bleek nogmaals de bron van ontspanning te zijn. Verschillende ploegen van de omliggende dorpen streden om de titel van het voetbaltoernooi. Zelfs onze vrouwen van Vivir en Amor deden mee. Ze bleken nog aardig tegen een balletje te kunnen trappen!

Eva, met haar metekindje Miriam!

De tijd vliegt in Yalanhuitz en het vertrek van Eva nadert. Na een maand van overdracht is het tijd aan Nick en mij om de coördinatie van de clinica over te nemen. Bedankt Eva voor jouw geduld en voor de fijne samenwerking.

William en zijn moeder ...

CASA MATERNA POJOM

Een promotor in de kijker: Ana

In de vorige nieuwsbrief konden jullie genieten van het interview met onze promotor Carlos. Aangezien 3 van de 5 promotoren van het vrouwelijke geslacht zijn, is het tijd om Ana in de bloemetjes te zetten! Lees en geniet!

Identiteitskaart:

Volledige naam: Ana Tomas Diego

Geboortedatum: 15 mei, zoals bleek uit het vorig interview zijn verjaardagen hier niet zo vanzelfsprekend. Om haar correcte geboortjaar te weten moest ze dan ook haar *carné* (soort pasje) erbij halen. Wat blijkt: 1976.

Woonplaats: Pojom – Municipio San Mateo Ixtatan – Departamento Huehuetenango

Vrouw van: Mateo Alonzo Mateo (ook wel gekend als één van *los hermanos* (de broers). Dit is het beruchte sportteam waartegen Vivir en Amor al geregeld het onderspit moest delven.

Moeder van 6: Maria Alonzo Tomas, Francisco Alonzo Tomas, Maria Alonzo Tomas (tweemaal dezelfde naam is ook hier geen uitzondering, je moet erbij zijn om het te snappen) , Eulalia Alonzo Tomas, Leticia-Marleni Alonzo Tomas, Alonzo Wilson Alonzo Tomas

Promotor bij Vivir en Amor sinds: 05-3-2008

Ana aan het werk in de apotheek van de clinica!

Ana, hoe kwam jij bij “Vivir en Amor” terecht als promotor?

Mijn zoontje Alonzo was nog heel klein toen ik in de clinica aankwam. De vroedvrouw van het Vivir en Amor team Isabela was er op dat moment aan het werk om de consultas te vertalen het werk van onze vrijwilligers te vergemakkelijken. Isabela vroeg me: ‘kun je lezen en spreek je enkele woorden Spaans?’ (*noot*: dit is nog geen zo’n gekke vraag hier in Pojom). Gelukkig kon ik dat en ik antwoordde volmondig ‘si’. Toen indertijd werkte Vera hier. Ze waren nog op zoek naar een gezondheidspromotor om mee te werken en Vera en Isabela vroegen me of ik daar zin in had. (*noot*: Hanne en Kurt waren op dat moment in België)

Ana gaat verder: ‘Op dat moment dacht ik daar zelfs helemaal niet over na, het was nog nooit in mij opgekomen. Toen ik thuiskwam vroeg ik de mening van mijn man (*noot*: ik weet niet hoe dat bij de

lezers van deze nieuwsbrief zit, maar hier in Pojom zie je de mening van de man en van de familie beter niet over het hoofd!). Hij vertelde me dat ik dat voor mijzelf moest uitmaken.'

Voor Ana was het echter nog steeds geen optie. Ze had veel werk in het huishouden, heel wat kinderen te onderhouden en als vrouw is de bewegingsvrijheid soms beperkt. Haar man moedigde haar echter aan met volgende woorden: 'Het is wel een goede zaak voor de toekomst, het is goed voor je eigen ervaring. Het is sowieso niet slecht om werk te hebben hier in Pojom'. Toch bleef ook na deze woorden de vraag *pendiente* (hangende) voor Ana.

Enkele dagen nadien klonk er een *anuncio* (het middel bij uitstek om via luidsprekers de ganse gemeenschap op de hoogte te brengen van activiteiten, vergaderingen, lessenroosters, wortels die in de aanbieder staan, frieten en gebraden kip die verkocht worden, ...) door Pojom. De *anuncio* deelde mee dat er een *capacitacion* (opleiding) was voor vroedvrouwen. Deze zou gegeven worden door Vivir en Amor (zoals nog steeds elke twee weken in drie verschillende dorpen). Ana besliste om te gaan en verwittigde Isabela en Vera. Ondertussen werden ook Hanne en Kurt op de hoogte gebracht dat er waarschijnlijk een nieuwe promotor in aantocht was.

'Toen ben ik de eerste keer naar de *capacitacion* geweest. Ik vond die zeer interessant. Achteraf had ik zin in meer ervaring en om meer te weten over deze onderwerpen. Zo ben ik dan aan de slag gegaan in de *clinica*. Dat was de vijfde maart van het jaar 2008 (*noot*: de eerste werkdag blijkt makkelijker te onthouden dan de verjaardag, als dat geen goed teken is!). Mijn eerste werkdag was gewoon om te kijken hoe de andere het deden. In de namiddag ben ik echter meteen begonnen met het invullen van de ministeriepapieren (*noot*: daar had Wouter de eerste keer ietsje meer moeite mee) en mocht ik al mijn eerst patiënten vertalen. Ik weet wel nog goed dat dat niet zo vlot ging. Ik had schaamte ten opzichte van de patiënten. Maar mijn beslissing stond vast, ik zou hier beginnen werken. En zo *poco a poco* (beetje per beetje) ging ik verder.'

'Wat ik ook nog goed weet is dat ik die dag 30 Quetzales (3 euro) verdiend heb. Ik was toen zeer blij, want voor een vrouw om 30 Quetzales op een dag te verdienen is dat hier bij ons zeer moeilijk. Dus dat gaf mij echt een goed gevoel.'

Wat houdt je werk hier precies in?

'Ik doe mee de *consultas*, vul de ministeriepapieren in. Sedert kort begeleid ik ook me opleidingen voor andere *comadronas*. Verder krijg ik ook een persoonlijke opleiding om vroedvrouw te worden.'

Ben je van plan om verder te studeren en welk pad zie je nog voor je in de toekomst?

Ik heb nu mijn diploma van het zesde leerjaar. Toen ik in de lagere school zat ben ik na het vijfde leerjaar gestopt. Later heb ik met CONALFA mijn diploma van het zesde leerjaar behaald. Ik had in die periode al kinderen.

'Of ik nu nog zal verder studeren, dat denk ik niet. Ik heb zes kinderen, één van hen zit in de *basico* (middelbare school). Verder heb ik ook veel werk in de gemeenschap: ik zit in het comité van *Mi Familia Progres*a en ik ben ook nog catechist in de kerk. Daarbij komt dat ik drie dagen in de week in de *clinica* werk.' (*Noot*: hierbij doet Ana nog gans het huishouden voor het hele gezin, wassen, koken en plassen, in een dorp zonder (af)wasmachines, kookplaten of microgolf is dit geen vanzelfsprekendheid)

‘Dus ik zal niet meer naar school gaan, maar ik heb er wel nog zin in en wil heel veel te weten komen over het werk hier. Hopelijk geeft God me het leven, opdat ik alles kan verder doen. Nooit weet iemand wat de toekomst brengt. We kunnen wel zeggen wat we willen doen, maar er is iemand anders die uiteindelijk beslist. Die de uitkomst van ons leven weet. Maar ja, ik wil wel vooruitgang maken!’

Hou je van je werk?

‘Si, Claro’ (Ja natuurlijk, gevolgd door een aanstekende schaterlach)

Waar droom je nog van?

Dit blijkt een zeer moeilijke vraag te zijn, maar na een tijdje denken vertelt ze:

‘Ik heb een zoon in het tweede middelbaar. Ik wil dat hij verder kan doen voor zijn studies. Dat is mijn droom die ik heb samen met mijn man. Volgend jaar kost het nog niet zoveel, maar daarna zullen de kosten oplopen (noot: dan kan haar zoon niet meer in Pojom studeren, dit is meestal het heikele punt voor Pojomeros). Het zal veel geld kosten, maar toch willen we ervoor strijden om dat geld bijeen te krijgen. Dat is mijn droom voor mijn gezin en mijn familie.’

‘Verder voor mij persoonlijk wil ik hier vooral verder kunnen werken. Ik wil vooruitgang boeken, ik heb het hier naar mijn zin en verdien een beetje geld. Dat geld kan ik dan gebruiken zodat ook mijn kinderen verder kunnen.’ (*denkcoëfening*: stel jezelf even de vraag: wat is het verschil tussen jouw droom en Ana haar droom?)

Vind je Pojom leuk?

‘Ja, want hier leef ik, het is mijn dorp. Ik ben hier geboren en ben hier zeer gelukkig. Pojom is nu groter aan het worden (*noot*: het derde grootste dorp van de 60 dorpen in de municipio San Mateo Ixtatan) daardoor is Pojom ook veel aan het veranderen. Er zijn veel projecten (scholen, al dan niet elektriciteit, nieuwe watervoorziening, een asfaltweg, ...). Veel dingen veranderen of zijn aan het veranderen. Daarvoor is Pojom zeer leuk om te wonen.’ (*noot*: dat kunnen wij alleen maar bevestigen ☺)

Ana, het zonnetje in huis! Dank je wel voor je tijd en je werk hier bij ons in de clinica!

Vivir en Amor Pojom = een Duits – Belgische – Guatemalteekse organisatie?

Sarah onderzoekt samen met promotor Carlos een klein meisje...

Tot nu toe werkten we in de Casa Materna met slechts één medische verantwoordelijke. Dit is ons aller-bekende Katalina! Maar ook werkdruk en stress zijn ons deel hier in Pojom. Vandaar de keuze om vanaf nu met twee permanente medische verantwoordelijken te werken. De Duitse dokterstudent Sarah kwam op 2 augustus het team in Pojom versterken en woont een jaar bij ons in de Casa Materna.

Hieronder een greep uit de taken van een medisch verantwoordelijke in Pojom:

- de consultas in goede banen leiden in samenwerking met de promotoren elke maandag, dinsdag, donderdag en zaterdag
- dag en nacht paraat staan voor spoedgevallen
- de capacitación (vorming) voor de vroedvrouwen voorbereiden
- tweewekelijks de woensdag capacitación geven in drie verschillende dorpen (Pojom, Yalanhuitz, Tiac Tac)
- maandelijks externe consultaties in het dorp Yalambolop organiseren
- het opvolgen van de zwangere vrouwen in Pojom
- bevallingen in de huisjes tot een goed einde brengen
- lesgeven aan en opleiden van de promotoren
- de apotheek organiseren en in het oog houden
- 1001 vragen van de Pojomeros beantwoorden
- Steeds met de glimlach paraat staan (en dat kunnen ze! → zie hiernaast!)
- ...

Vol enthousiasme legt Katleen het reilen en zeilen van de clinica aan Sarah uit!

Zoals jullie merken, een ontzettend grote boterham! Hoewel Katleen vaak kon rekenen op de hulp van de promotoren of op de vrijwilligers die voor korte termijn bleven, bleek het toch een grote verantwoordelijkheid voor 1 persoon. Een andere belangrijke reden voor een extra medisch verantwoordelijke, is het feit dat we in Pojom meer willen investeren in persoonlijke opleidingen van de promotoren. Op die manier hopen we de promotoren en meer in het algemeen de Pojomeros wat onafhankelijker te maken van Belgische steun. Het uiteindelijke doel is een méér Guatemalteeks en een minder Belgisch project!

3º aniversario de la clinica en Pojom: FIESTA (FEEST!!!)

Op 28 juli 2010 bestond de “casa materna van Pojom” officieel 3 jaar. Pojom zou Pojom niet zijn als daar geen groot dorpsfeest aan gekoppeld moest worden. Het resultaat: een ganse dag boemvol activiteiten voor groot en klein en dit net tussen alle regendruppels door. We geven u graag een verslagje!

6u: De promotoren staan reeds aan onze deur, want de clinica moet er natuurlijk feestelijk uitzien. De pilaren van de clinica worden met palmbaren omwikkeld, in de lucht bengelt een vrolijke ballonnen rij en boven de deuren hangen de

Een trotse clinica oftewel Casa Materna zoals ze hier bekend is in Pojom.

De marimba staat klaar om de gans dag voor de live muziek te zorgen. Ook de nieuwsgierigen staan paraat.

typisch Pojomse kleurrijke plastiek slingers... de clinica is er klaar voor!

7.30u: Met een kleine vertraging komt de marimbagroep gezwind opdagen... Vliegensvlug wordt de hele vrachtwagen uitgeladen: 3 grote marimba's, een elektrische gitaar, een drumstel, twee enorme boxen en de geluidsinstallatie... Welgeteld een half uur later klinken de heldere klanken van de marimba's over het hele

schoolplein. Sfeer verzekerd, het feest kan écht beginnen! (want een feest in Pojom zonder marimba is eigenlijk bijna niet voor te stellen). Van 's morgensvroeg tot 's avondslaat zorgde de marimbagroep voor het streepje muziek, een indrukwekkende prestatie!

8.00u-11.30u "Het grote Clinica spel" voor de kleinsten...

Ongeveer 350 lagere schoolkinderen met bandana's in 12 verschillende kleuren krioelen over het schoolplein, een heleboel toeschouwers lopen daar ook nog tussendoor... het is dus eventjes zoeken om de juiste groep bij de juiste leerkracht én op de juiste plaats te krijgen, maar uiteindelijk kan "het grote clinica spel" van start gaan.

Elke promotor staat samen met een vrijwilliger op een bepaalde plek waar een spel gespeeld wordt. Via een doorschuifstelsel dat door de micro telkens aangekondigd wordt, spelen de 12 groepen elk spel 1 keer en dit telkens tegen een andere ploeg. De winnende groep krijgt 3 punten, de verliezende groep krijgt er 1. Fam en Isabela wachtten de groepen vol ongeduld op voor een balspel, Katleen en Ana stonden paraat voor de baksteenrace, Carlos en Gunther organiseerden de zakkenloop en de leerlingen van de básico zorgden voor een krabben-spurt, een waterestafette en een ski-latten-tocht.

Joelen, lachen, roepen en tieren... de kinderen hadden het duidelijk naar hun zin! Ook de leerkrachten blonken uit in het aanmoedigen van hun eigen ploegje... Onder het motto "deelnemen is véél belangrijker dan winnen" trok iedereen na 11-uurtje met een goed én moe gevoel naar huis...

De krabben-cross ...

De skilattenrace bleek absoluut niet simpel te zijn, maar wel hilarisch leuk!

De zakkenloop onder leiding van promotor Carlos en vrijwilliger Gunther lokte een heleboel kijklustigen.

Ook tienbal werd heel enthousiast onthaald ...

13u – 18.30u Sportactiviteiten voor de básicos en alle Pojomeros

Tot de dag voor de fiesta hadden 6 groepen zich ingeschreven voor de sportactiviteiten. Het plan was om niet alleen een voetbaltornooi te organiseren, maar daarnaast ook enkele andere activiteiten die voor extra punten zouden kunnen zorgen: een race met het spoedgevallenbed van de clinica, een zakkenloop met hindernissen en touwtrekken.

De 'Alonzo broers', het uiteindelijk winnende team, slaan hun tegenstanders gade!

Toen de dag zelf plots 8 extra ploegen óók wilden deelnemen, moesten we onze activiteiten toch wat aanpassen en hielden we het gewoon bij een reuzengroot voetbaltornooi met 4 schitterende damesploegen en 10 stoere mannenploegen.

De damesploeg van Vivir en Amor Pojom-Yalanhuitz deed het helaas niet zo goed, al in de eerste ronde eruit met 0-4 tegen de meisjes van de eerste básico. De mannen van Vivir en Amor presteerden iets beter, al moesten zij uiteindelijk ook de duimen leggen in de voorlaatste ronde tegen de uiteindelijke

(en gedoodverfde) winnaars "de Alonzo broers". De finale was ontzettend spannend en het verschil moest door penalty's gemaakt worden... de spanning was te snijden, want zoals de meesten houden ook Pojomeros van de overwinning! De "marimba ploeg" (tussen het marimbaspelen door speelden zij dus ook nog eens enkele voetbalwedstrijden!) haalde het nipt niet tegen de "Alonzo broers". Een zeer geslaagde voetbalnamiddag, iedereen dik tevreden!

Een SUPERSpannende PENALTY-reeks!!

Ook de vrouwelijke toeschouwers waren van de partij!

De groep van het derde middelbaar. (vlnr: Juan, Nico, Darinel, Manuel, Chico, Thiburcio, Pedro, David,)

20.30u Powerpointpresentie: voorstelling van de clinica aan Pojom

Rond 20.30u begon dan het laatste deel van de “fiesta”, een korte powerpointvoorstelling van het project “Vivir en Amor” aan het hele dorp met aansluitend een fotoreeks van activiteiten en mensen uit Pojom. Het doel van de voorstelling was om de mensen wat extra te informeren over de werking van de clinica enerzijds en over het schoolproject anderzijds. We vinden het zeer belangrijk dat er openheid is naar de Pojomeros toe en dat we bepaalde beslissingen die we nemen, ook duidelijk staven en uitleggen aan iedereen. Daarom stelden we onze promotoren en hun taak nog eens voor en gaven we de weg aan die we met hen in de toekomst willen bewandelen. We presenteerden de huidige en de nieuwe vrijwilligers van het project, we gaven onze (toekomst)visie mee... Directeur Miguel ging kort maar krachtig dieper in op de básico van Pojom en op de steun van Vivir en Amor hierbij.

Tot slot toonden we een reeks foto's van allerhande activiteiten, zoals bijvoorbeeld de “Pojomse” en “Belgische” sponsorloop, de voetbalwedstrijden, het jeugdwerk of gewoon enkele dagelijkse foto's van Pojom... Dit werd onder veel gejuich onthaald en af en toe barste de zaal in lachen uit!

Antonio, onze jongste promoter, gaf het welkomstwoord.
Gevolgd door de alcalde, Wouter, Ana, Carlos en
schooldirecteur Miguel.

Veel kijklustigen tijdens de presentatie!

Op naar de volgende “aniversario” van de Casa Materna van Pojom!!!

Gunther (“Guntero” voor de Pojomeros) vertelt:

“Altijd weer die feestjes en barbecues: super tof, maar waarom de zomer niet eens een andere invulling geven?” Dat was in grote lijnen wat ik dacht, toen ik Wouter en Miet een mailtje zond met de vraag of ze wat extra hulp konden gebruiken in de clinica tijdens de zomermaanden. En hopla, direct na de geneeskunde-examens was het dan zover: het vliegtuig op, richting Mexico Ciudad, en daarna een busritje (positief blijven!) met enkele (positief blijven²!) tussenstops tot in Pojom city! Onwetend en onder de indruk, zoals iedereen die hier net aankomt vermoed ik, begon ik aan die bijzondere zomer.

Ondertussen zijn we al 6 weken en heel wat ervaringen verder, en één ding is zeker: het zal een zomer geweest zijn om altijd te blijven herinneren. Het afwisselende werk, de opleiding van de promotoren, de onverwachte emergencias, la fiesta de la clinica, het opsnuiven van de authentieke

hedendaagse Mayacultuur, de prachtige natuur, de wekelijkse zondagse uitstapjes, het verbeteren van de kookkunsten, het handmatig kleren wassen in de plaatselijke rio, de gezellige sfeer onder de vrijwilligers,... Veel tijd om me te vervelen of om in een dagelijkse sleur terecht te komen heb ik hier niet gehad, zoveel is duidelijk.

Ik beleefde hier ook enkele bikkelharde momenten op medisch vlak. Dat waren dan concreet meestal dagen waarop ik geconfronteerd werd met de beperkingen van

de zorg die we hier kunnen bieden.

Beperkingen die niet zozeer kwalitatief zijn,

maar gewoon opgelegd worden door de afgelegen ligging, de economische en politieke toestand, de andere opvattingen over ziekte en dood van de plaatselijke bevolking, enzovoort. Achteraf gezien stuk voor stuk zeer boeiende elementen, maar voor een Westerse geneeskundestudent die opgeleid wordt in de medische consumptiemaatschappij, die wij Belgen trouwens allemaal vlotjes en naïef als vanzelfsprekend gaan beschouwen, soms harde noten om te kraken.

‘Vivir en Amor’ is voor mij een project dat verder gaat dan liefdadigheid, dat werkt op basis van een idealistische, maar ook realistische visie om zo op termijn toenemende onafhankelijkheid te stimuleren. Meewerken aan een visie waar je zelf achter staat, terwijl je dagelijks veel bijleert en je bovendien ook nog goed amuseert: een onvergetelijke zomer, en dus... plan geslaagd!

Gunther aan de slag in de tweede consultatieruimte!

ESCUELA POJOM

Dankjewel, Tupac!

Al verblijft schoolvrijwilliger Tupac alweer een poosje in België, wij zijn hem nog lang niet vergeten... van juli 2009 tot april 2010 zette hij zich in voor het Pojomse schoolproject en daar zijn wij hem heel dankbaar voor!

Tupac legde een stevige basis voor het schoolproject van Vivir en Amor en zorgde voor de coördinatie ervan. Hij werkte heel nauw samen met directeur Miguel en met het comité van de school en streed samen met hen voor het verkrijgen van een INEB-statuuut voor de básico (= een officiële school, gedragen en gefinancierd door de Guatemalteekse overheid). Meer dan eens schuimde hij de ministeries van onderwijs in Huehuetenango én in Guatemala Ciudad af om voor de Pojomse zaak te pleiten en Pojom op

onderwijslandkaart te plaatsen. En daar is hij zeker in geslaagd! De strijd om een officieel statuut voor de middelbare school in Pojom te behalen gaat verder. Tupac, een hele dikke merci voor je prachtig werk!

Een grote ommekeer in de básico

Het was even spannend voor de básico van Pojom: eind juni namen alle leerkrachten – met uitzondering van Mateo en directeur Miguel – ontslag uit de middelbare school. Er waren meerdere redenen voor dit ontslag: een te druk werkschema (de leraars gaven 's morgens van 8u tot 13u les in de lagere school vanaf 13u begonnen dan ook hun lessen in de básico), discussie met de “padres” (de ouders) en met het comité van de school over hun lonen, een gevoel van hard werken voor weinig erkenning... Leerkrachten, comité en padres bleken een andere mening te hebben over bepaalde zaken, wat de samenwerking soms moeilijk maakte.

Dit betekende ook dat de básico van Pojom enkele weken helemaal stil lag. Het is namelijk absoluut niet evident om Guatemalteekse leerkrachten te vinden die bereid zijn om hier in Pojom (in de verste uithoek van de municipio San Mateo Ixtatan) te werken. Uiteindelijk zorgde Mateo voor de oplossing: hij kon 2 leraar-vrienden van hem uit Barillas overtuigen om hier te komen werken.

Het hervormde schoolteam! (vlnr. Directeur Miguel, Profe Macario, Profe Mateo en Profe Felipe)

Het lerarenkorps bestaat nu dus uit directeur Miguel, die ook nog een 6-tal uren les geeft in de básico, en Mateo, Felipe en Macario. Deze laatsten werken alle drie voltijds voor de básico. In tegenstelling tot de vroegere leerkrachten, moeten zij 's morgens geen les meer geven in het lager onderwijs. Zij kunnen zich volledig focussen op de lessen van de básico, die in de namiddag doorgaan. Daardoor hebben zij heel wat meer tijd en ruimte om hun lessen voor te bereiden of om alternatieve activiteiten (zoals bijvoorbeeld “de internationale dag van de inheemse volkeren”) uit te werken.

Bij de leerlingen vallen Felipe en Macario zeker in de smaak, we hoorden al heel wat positieve reacties. Ook het feit dat de lessen er niet makkelijker op geworden zijn en dat ze heel wat meer taken krijgen, werd door de meeste leerlingen goed onthaald. Het is duidelijk dat er door hun komst een nieuwe, stevige wind door de básico waait!

Nieuwe maestra Fam volgt maestra Livia op:

Eind juli vertrok maestra Livia (Lieve) uit Pojom, na 4 maanden de extra Spaanse lessen verzorgd te hebben. Dankuwel Lieve, voor je inzet in de básico van Pojom! Lieve werd opgevolgd door Fam en hieronder kunnen we een blik werken op Fams allereerste ervaringen:

Maestra Livia!

Fam haar ervaringen tot nog toe:

‘Buenas días, Belgica!’ Of beter misschien: ‘Good afternoon, how are you?’

Jawel, sinds een maand ben ik de nieuwe “maestra de Inglés” en de “maestra van de clases extras” in de Básico van Pojom. Een hele ervaring want bijna alles is hier anders dan in Belgenland. De manier van lesgeven bijvoorbeeld, is heel wat minder interactief. Voor zaken als papier, woordenboeken en kopies hebben ze gewoon geen geld. In België zijn we nogal verwend op dat vlak! Toch zijn de meeste leerlingen heel leergierig en gemotiveerd.

Het niveau van Engels is laag. Logisch als je weet dat ze hier geen tv hebben, geen Engselstalige muziek en geen computers zoals onze jeugd. Bovendien is Engels pas hun derde taal, en verschilt de structuur van hun moedertaal Qanjobal heel erg van onze Europese talen. Poco a poco is dus ook op de lessen Engels toepasbaar.

Geduld is een mooie eigenschap, ook in de Básico. Het is dan ook een echte uitdaging om in een schoolcontext met heel wat minder materiaal, andere manieren te zoeken om les te geven en de leerlingen niet louter te laten overschrijven van het bord. Iemand voor een groep doen spreken

Maestro Fam tussen enkele leerlingen van tweede básico!

bijvoorbeeld, vergt de grootste moeite! Leerlingen zijn niet gewoon om voor de hele klas te spreken. Vaak voelen ze zich erg beschaamd als ze in de schijnwerpers geplaatst worden. Als iemand aangeduid wordt om een antwoord te geven, zie je ze vaak denken: “Oei, heel de klas kijkt naar mij, wat moet ik nu zeggen?” Vaak zwijgen ze dan ook gewoon en voelen ze zich heel ongemakkelijk. Leerlingen laten ook niet zo snel merken als ze iets niet begrijpen. Zo gebeurt het dat ze op de vraag

“begrijp je het?” “Si” antwoorden en op de vraag “Is het te moeilijk?” “Si. Niet evident dus

om in te schatten hoe de leerlingen over je les denken, maar dat maakt het net heel boeiend!

’t Was een tijdje geleden dat ik nog lesgegeven had, maar ik heb toch gemerkt dat ik dat echt graag doe. De manier waarop heb ik een beetje moeten aanpassen, maar het meest belangrijke voor mij is dat de leerlingen iets bijleren. Ik leer hen Engels en zij mij beter Spaans. Een mooie deal nietwaar?

En weet je wat ik écht heel leuk vind? Als je de klas binnenkomt, en “buenas tardes” zeg, zeggen ze in koor “buenas tardes” terug. Daar word ik nu altijd goed gezind van!!

EN NU TIJD VOOR ... RECLAME!

Wouter en Miet, coördinatoren voor het project Vivir en Amor – Pojom. Verlaten tijdelijk hun stekje in Guatemala. In september zijn ze 4 weken in België. Net zoals vorig jaar organiseren ze opnieuw, samen met familie en vrienden, een steunactie voor Vivir en Amor. U komt toch ook?!

Op de volgende pagina vinden jullie de uitnodiging terug!

Na één jaar werken en wonen in Pojom (Guatemala) zijn Miet Cools uit Langemark en Wouter Verstraete uit Geluveld in september terug in België. In oktober trekken ze opnieuw naar het gezondheids- en educatief project 'Vivir en Amor' om het ter plaatse verder te coördineren.

Miet en Wouter
nodigen jullie uit...

KOUDE SCHOTEL

ten voordele van

Vivir en Amor G u a t e m a l a

zondag 12 september 2010 vanaf 11u30
in 't Zonnerad te Zonnebeke

Kort na de middag vertellen Miet en Wouter over hun ervaringen in Pojom

Kaarten te verkrijgen tot uiterlijk dinsdag 7 september bij:

Paul en Christine Verstraete - Dewulf
tel. 057 46 79 14 - christinedewulf@hotmail.com

Bernard en An Cools - Verhalle
tel. 057 48 82 09 - anenbernard@skynet.be

volwassenen/vegetariërs: € 10,00

kinderen -12 jaar: € 7,00

Wie er niet bij kan zijn en het project toch wenst te steunen kan een bijdrage storten op rekeningnummer 748-0264656-46 van Miet en Wouter, Guatemala.

Meer informatie over het project en over deze steunactie vind je op www.vivirenamor.be

De opbrengst van deze actie gaat integraal naar het project 'Vivir en Amor'

Ri@Action
automation & communication services

grafisch ontwerp • logo's • brochures • huisstijl • kopiëren • afdrukken • inbinden
opleidingen • consultancy • maatsoftware • webdesign

RiAction bvba | Warden Oom Laan 13 | 8980 Beselare | 057 46 70 37 | mail@riaction.be | www.riaction.be

Wilt u deze nieuwsbrief niet langer ontvangen, stuur dan een mailtje naar woutergua@gmail.com. Ook opmerkingen, ideeën en suggesties zijn welkom!